

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Εἰς τὸ θέατρον Chatelet τῶν Παρισίων ἐδόθη ἡ «Πιζανέλα» ἢ ὁ «Ἀρωματισμένος θάνατος», τὸ νέον τράπρακτον μετὰ προλόγον ἔργον τοῦ Δ' Ἀνούντζιο διὰ δέκα μόνον — ὡς εἶχε ἐκ τῶν προτέρον συμφωνηθῆ — παραστάσεις, ἐν καταλληλικῇ συστολῇ. Τὸ ἔργον, κυρίως λυρικόν, ἐχειροκοτήθη ἐπιθυμητικῶς, ἀλλ' ἡ κριτικὴ τὸ ὑπεδέχθη μὲ ψυχρότητα. Ἐξοχον εἰς σκηρικοὺς διακόσμους, ἄριστον διὰ τὰς μουσικὰς συμφωνίας καὶ τὰς χορευτικὰς σκηρὰς, ἀλλ' ὡς ἔργον δραματικὸν ἀπέτυχε.

Ἡ «Πιζανέλα» στηρίζεται ἐπὶ θορύλλον ἀναγομένον εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Φραγκοκρατίας ἐν Κύπρῳ, κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΓ' αἰῶνος.

Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ὡς ἑξῆς :

Εἰς τὴν Κύπρον βασιλεύει ὁ νεαρός Οὐγος, κηδεμονεμένος ὑπὸ τῆς μητρὸς του καὶ τοῦ θείου του. Ἡ νῆσος πάσχει ἐκ λιμοῦ καὶ ἀνομβρίας. Εἶς τινα συζήτησιν γίνεται λόγος περὶ ὑπόθεσος μιᾶς ὥρας νέας, ἡ ὁποία λέγεται Ἀλῆτις, ἀγγελιαφόρος τῆς Ἀφροδίτης, ἣτις περιπλανᾶται κάπου ἐκεῖ, ἢ ἐφ' ἡμερῶν τῆς δὲ ἀπομακρύνει πᾶν κακόν. Εἰς τὸν λιμένα τῆς Φαγκακούστης φθάνουν λάφυρα ἐκ προσφάτου λείας καὶ μεταξὺ αὐτῶν μία νεαρὰ αἰχμάλωτος, ἣς τὸ κάλλος διαμφορητικὸν πολλοί. Εἶνε ἐκ Πίζης, διὸ καὶ καλεῖται Πιζανέλα. Τὴν βλέπει ὁ Οὐγος καὶ τὴν ἐρωτεύεται. Αἰφνῆς ἀκούεται φωνὴ ὅτι φθάνει οἷτος καὶ ἀποδίει τοῦτο ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν παρουσίαν τῆς Πιζανέλας, ἣν ἐλαμβάνει ὡς μετεμψύχωσιν τῆς ἀρχαίας Ἀφροδίτης. Ἡ Πιζανέλα Ἀλῆτις χαίρει φήμῳ ἁγίας καὶ ὀδηγεῖται εἰς τὴν μονὴν τῆς Ἀγ. Κιρίας, ἀλλ' ἐκεῖ φθάνει ὁ θεὸς τοῦ Οὐγῶ οὐγγῶν ἑταίρος Ἰταλίδας, αἰ δαῖτα καὶ τὴν ἀναγνωρίζουσι ὅτι εἶνε ἡ Πιζανέλα. Ὁ Οὐγος ζηλοτυπῶν φρονεῖ τὸν θεῖον του, ἵνα μείνῃ κύριος τῆς Πιζανέλας. Ἡ μήτηρ του ὄμως ἀποφασίζει νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ξένης Πιζανέλας, ἣτις ἐπισκιάζει τὴν ἐπιφορὴν τῆς. Καὶ διατάσσει τὰς θεοστυφίδας τῆς νὰ ὀνομαζομένη με ῥόδα ἄφθογα τὴν Πιζανέλαν, ἐνῶ χορεύει τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς Βασιλομήτορος· αἱ δούλαι τὴν σκεπάζουν με σωροὺς ῥόδων. Καὶ ἀποδηήσκει ἡ Πιζανέλα τὸν ἀρωματισμένον θάνατον, καθ' ἣν στιγμὴν ἀγγέλλεται ἡ ἄφιξις τοῦ Οὐγῶ.

Ἡ ὥραιότερα σκηρὴ εἶνε ἐκείνη, ἐν ἣ ἔξιμει ὁ ποιητὴς τὰ θέλητρα τῆς Πιζανέλας, ζωγραφίζων οὕτω αὐτὴν τὴν ἠθοποιὸν Ἰδαν Ρομπινσταίν ἣτις ὑπεδέθη τὴν Πιζανέλαν καὶ ἣτις ἀντεκατέστησε παρὰ τῷ συγγραφεῖ τὴν Δουξέ. Τὴν ὑπόθεσιν φαίνεται ἐνεπνεύσθη ὁ Δ' Ἀνούντζιο ἀπὸ τῶν «Ζωντανῶν θάνατον» τοῦ Δουρφέ. Τὸ μουσικὸν μέρος τῶν χορῶν συνέθεσε ὁ κ. Λαπάριμα.

Τὸ ἔργον ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Δ' Ἀνούντζιο Γαλλιστὴ εἰς στίχους ἀνομοκαταλήκτους. Ἡ παρὰλαίς Κυρσίον, εὐπατριῶν Φράγκων, εὐγενῶν τῆς Τύρον καὶ Ἰπλοτῶν τῆς Βενετίας, Ἀρμενίων, Σέρων, Νεστοριανῶν, Ἰακωβιτῶν, Ἰουδαίων, Σαμαρειτῶν, Καταλανῶν, Ἀράβων τῆς Ἰσπανίας, Ἰταλῶν, ἀποτελεῖ ζωηροτάτην καὶ πολὺ-χορῶν ἀναπαράστασιν τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ Κύπρος ἤκμαζεν.

★

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὅτι ἡ ὑπέροχος παρ' ἡμῖν κλειδοκρυμμένη Σοφία Τοῦλλεο συνέθεσε «Ἡρωϊκὸν Ἑλληνικὸν ἐμβατήριον» ἐπὶ ταῖς νίκαις τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ θὰ ἐκτελεσθῇ, μολὴν μὲ ἄλλας γενεαίτας συνθέσεις τῆς, εἰς ἔκτακτον ὑπὲρ τῶν οἰκογενεῶν τῶν πεσόντων σφραγίσαν, δοθησομένη μετὰ τὴν συνολογήσιν τῆς εἰρήνης ὑπὸ τοῦ Συνλόγου ἢ «Τέρρη».

Ἡ κ. Τοῦλλεο ἀσχολεῖται ἤδη εἰς δύο νέας συνθέσεις ἐπιγραφόμενας «Airs de ballet» καὶ «Echo de Vienne».

Περὶ τῆς συνθέσεως, ξένος κοινὸς ἔργον τὸ ἐξῆς στιγμῶν, οὕτως μεταφρασῶν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ πα-

ραθέτομεν διὰ τὸν ἐπιτηχὴ χαρακτηρισμὸν τῆς μεγάλης παρ' ἡμῖν καλλιτέχνιδος.

Ἐν Ἀθήναις τυγχάνει πασίγνωστος ἡ ἰδιότροπος ἀλλ' ὑπερήφανος φρεσιογνωμία τῆς Κυρίας Τοῦλλεο. Πρόσωπον ζωηρὸν καὶ ἔξυπνον, μὲ λεπτότατα χαρακτηριστικά καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιστέφονοι μὲσοπόλοι βδοτηροχοί. Ἡ ἰδιόμορφος αὐτῆ κεφαλὴ ἀνήγει εἰς προσωπικότητα οὐχὶ τυχαίαν. Ὑπερήφανος ἀλλὰ πῶς ἀγκυρωτος, ἡ Κυρία Τοῦλλεο διασχίζει τὸ πλῆθος, τὸ πλησιάζει ἐνίοτε δὲ καὶ ἀναμυγνύεται μετ' αὐτοῦ, χορῆς ὄμως καὶ νὰ συγγέμνηται πρὸς τὸ πλῆθος καὶ ἀεὶποτε παραμένει ξένη πρὸς αὐτό, εὐοισκομένη εἰς πνευματικὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν. Ἀλλὰ πρὸς τοὺς ὁ ἴσους ἐκεῖνους ἐκλεκτοὺς οὗς τιμῇ καὶ ἀγαπᾷ ἡ Κα Τοῦλλεο, εἶνε ἀνεκτίμητος φίλη, πλήρης ἐγκαρδίου ἀγάπης, τρυφερῶν φροντίδων καὶ λεπτῶν περιποιήσεων.

Ἡ οὐδὲ τῆς πάντοτε ὀξὺς καὶ πάντοτε ζητῶν τὸ καιρὸν, θαυμασιῶς δὲ ἀνεπιτηγμένος ὑπὸ σοφῶν καὶ πολυμόρφου παιδείας, καθιστᾷ τὴν ὀμίλιαν τῆς θελκτικῆς, ἣτις πῶς καὶ πῶς ποικίλλεται ὑπὸ λεπτῶν οικονομῶν καὶ σπινθηροβόλων εὐφρολογῶν. Ἐχουσα συνείδησιν τῆς ὑπεροχῆς τῆς καὶ κεκτημένην χαρακτῆρα ἀξέρομον, μουσοῦσα δὲ τὴν ἐπίπλαστον καὶ ἀνελεγκρῶν μετριοφροσύνην, ἀποδέχεται εὐλικρινῶς καὶ ἀνε ἀνεκτικῶν τὰς πρὸς αὐτὴν ἀπειδίως ἀλλὰ καὶ δικαίως ἀπονεμομένας ἐκδηλώσεις θαυμασμοῦ μὴ λέξει μετὰ χάριτος καὶ προσηρείας ἀποδέχεται πᾶσαν δικαίαν καὶ εὐλικρινῆ ἐκτίμησιν τοῦ μουσικοῦ αὐτῆς ταλάντου, ἀλλὰ καὶ χλευαστικῶς ἀπαντῶσα γελοιοποιεῖ πάντα ἀνθάδη, ὅστις ἠθέλει ἐπιχειρήσῃ νὰ τῇ ἀποτείνῃ ψευδεῖς καὶ ἀνοσοῦς φιλοφρονήσεις.

Τὸ μουσικὸν ἔργον τῆς Κας Τοῦλλεο καταφαίνεται διὰ τῆς ἀγρόγον μὲν ἐκτελέσεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς βαθυτάτης καὶ ἀσφαλεστάτης γνώσεως τῆς μουσικῆς τέχνης. Εἶνε ἀπολύτως κυρία τοῦ κλειδοκρυμμένου τῆς, ὁσάκις δὲ ἐπιθέτει ἐπὶ τῶν πλήκτρων τὸν τὰς χειρῶν τῆς τὸ κλειδοκρυμμένον φαίνεται λαμβάνον ζωὴν καὶ ἀποδίον ἡχοῦ θελκτικῆς ἁρμονίας. Ἀλλ' ἡ Κα Τοῦλλεο δὲν εἶνε ἀπλὴ κλειδοκρυμμένη, ἀλλὰ καὶ μουσογῶς, αἰ δὲ μουσικαὶ τῆς συνθέσεις εἶνε πλήρεις ἰδιαζούσης χάριτος. Αἰ μουσικαὶ καὶ πνευματικαὶ ἀρεταὶ τῆς καλλιτέχνιδος, ἡ γόησα χάρις τοῦ πνεύματος, ἡ πολυμορφὴ καὶ πολυποικίλος παιδεία, ἡ σπινθηροβόλος εὐφροία, ἡ λεπτότης τῶν τρόπων καὶ ἡ τελεία ἀνατροπὴ τῆς Κας Τοῦλλεο δικαίως ἀναδεικνύουσαν αὐτὴν ὡς ἐξέχουσαν προσωπικότητα ἐν πάσῃ ὀμιγῆσει ἐπιτέκτων μουσικῶν».

★

Εἰς Παρισίους ἐξεποιήθη ἐν δημοπρασίᾳ ἡ καλλιτεχνικὴ συλλογὴ τοῦ Σίγκραχτ περιλαμβανούσα ἔργα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ΙΖ' αἰῶνος. Ἐπωλήθη ἡ εἰκὼν τοῦ Ρέμπραντ «Ἡ καλλωπιζομένη Βηθσαϊδὰ» ἀντὶ 1,000,000 φρ. Εἶνε εἰκὼν 58 ἑκατοστομέτρων μήκους καὶ 76 πλάτους, καὶ περιήροχο ἀπὸ κατόχου εἰς κάτοχον, ἀπὸ Ὀλλανδίας εἰς Παρισίους καὶ Λονδίον. Τῷ 1734 ἐπωλήθη εἰς τὸ Ἀμστελὸδαμον ἀντὶ 265 φιορινῶν, τῷ 1791 εἰς τὸ Παρίσι ἀντὶ 1200 φρ. τῷ 1831 εἰς τὸ Λονδίον ἀντὶ 2,625 φρ. Τῷ 1831 4,116 φρ., τῷ 1832 6,300 φρ. τῷ 1841 7,880 φρ. Ἀγοραστὴς εἶνε ἡ ἡ δ. κ. Ντουβίν, μεγαλέμπορος τοῦ Λονδίνου. Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν εἰδημόνων τὴν εἶχεν ἐκτίμησιν 800,000 φρ. Κοτὰ τὴν αὐτὴν δημοπρασίαν ἐπωλήθησαν εἰκόνας ἀξίας 4,225,900 φρ. Ὀλλανδοί, Ἀγγλοί, Γερμανοί, Ἰσπανοὶ ἤλθον εἰς Παρισίους πρὸς αὐτὸν τὸν σκοπὸν. Μία εἰκὼν τοῦ Ἀδριανῶν Μπροῦερ εἰκονίζουσα καπηλεῖον μεσαιωνικὸν ἐπωλήθη ἀντὶ 466,500 φρ. Μία εἰκὼν τοῦ Ἰω. Στίν ἢ «Οἰκογένεια τοῦ ζωγράφου» ἐπωλήθη ἀντὶ 375,000 φρ.

Καὶ ἄλλη συλλογὴ πινάκων ζωγραφικῆς τοῦ Οὐγγρου

Νέμες εξετέθη πρὸς πώλησιν εἰς Παρισίους. Μεταξὺ τῶν πωληθέντων συγκαταλέγονται καὶ 12 πίνακες τοῦ Θεοτοκοπούλου, περὶ ὧν γράφομεν ἐν ἄλλῃ σελίδι. Ἐπωλήθησαν πρὸς τούτους εἰς πῖναξ τοῦ τοῦ Ρέμπραντ παρισίων τὸν πατέρα τοῦ ζωγράφου ἀντὶ 20,640 λιρῶν, ἄλλος τοῦ Χάλς ἀντὶ 11,600 λιρῶν, εἰς τοῦ Τιμπορέτο ἀντὶ 9,600 λιρῶν.

Ἄλλη συλλογὴ ἐπωλήθη εἰς τὸ Λονδίνον. Ἐν ἔργον τοῦ Ἄγγλου Ράμεϋ ἐπωλήθη ἀντὶ 39,000 λιρῶν.

★

Ἀπέθανεν ἐν Κ)πόλει ὁ Ἄλεξ. Καμπούρογλου, ἀδελφὸς τοῦ μακαρίτου Ἰω. Καμπούρογλου, διατελέσας ἀρχάτος τοῦ Σουλτάνου Χαμίτ, Πρόεδρος τοῦ Ἑλλ. Φιλολογικοῦ Συλλόγου. Ἐσχάτως εἶχε γράψει κριτικὰς μελέτας ἐνωτίων τῶν μαλλιῶδων. Τὴν περιοσίαν του ἐκ 50,000 Ὀθωμανικῶν λιρῶν, ἀρῆκεν εἰς τὰ Ἐθνικὰ ἰδρύματα Κ)πόλεως, καὶ δι' ὑποτροφίας Ἑλλήνων πρὸς σπουδὴν ἐπιστημῶν καὶ καλῶν τεχνῶν.

— Ἡ κ. Παρὸν ἐν ἀρχῇ τῆς δημοσιευθέντι εἰς τὴν «Ἐστία» ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ ἀλυσμένης διηγηματογράφος Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου, δὲν ἀπέθανεν φυσικὸν θάνατον ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἀλλ' ὅτι ἐδηλητηρίσθη ἔνεκα τῶν πατριωτικῶν ἐνεργειῶν τῆς ἀπὸ Βουλγαρίδα, ἡ ὁποία ὑπὸ τὸ προσωπεῖον Ἑλληνίδος εἶχε συνδεθῆ μαζὶ τῆς

★

Ὁ κ. Γ. Ροῖλὸς παρηκολούθησε καὶ τὸν Ἑλληνοβουλγαρικὸν πόλεμον πρὸς ἀπεικόνισιν μαχῶν.

★

Ἀπέθανεν ἐν Λονδίῳ ὁ Ἄγγλος «δαφροστεφής» ποιητῆς Ὄστεν, ὅστις ἀπὸ τοῦ 1896 κατεῖχε τὸν τίτλον τοῦ ποιητοῦ τοῦ Βασιλέως. Εἶχε διαδεχθῆ τὸν Τένσον, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐστράφησαν τὰ βλέμματα πρὸς τὸν Σουτίεβον, ἀλλ' αἱ «Ὁδαί» του καὶ τὰ «Ἄσματα τῆς Αἰγῆς» ἐθεωρήθησαν παρατόλμα καὶ ἐπροτιμήθη ὁ Ὄστεν, ὅστις ὁμως μετὰ τὴν ἀναγνώρισίν του ὡς τιτιλοῦχου ποιητοῦ ἔργων κατώτερος ἀπὸ ὅ, τι ἦτο. Τὸ καλλίτερον ἔργον του εἶνε ὁ «Παύκηψ Ἐωσφόρος». Ἐργον κάθε δαφροστεφοῦς ποιητοῦ εἶνε νὰ γράφῃ ποιήματα διὰ κάθε ἑορτῆν τῶν ἐστεμμένων ἢ πατριωτικῶν γεγονόσ, ἐπὶ ὠριμένον θέματος τὸ ὁποῖον δίδει ὁ ἀλλάοχος. Ὁ δαφροστεφής ποιητῆς πληρῶνεται μόνον 400 φρ. κατὰ μῆνα καὶ ἔχει ὠριμένην ποσότητα Ἰσπανικοῦ οἴνου τῶν Καναρίων ἤησων. Πρῶτος ἀδλικὸς ἐστεμμένος Ἄγγλος ποιητῆς ἦτο ὁ Jonson τῷ 1617, ἀλλ' ἐπίσημος ὁ τίτλος ἀνενεμήθη εἰς τὸν Dryden τῷ 1670. Καίτοι ὡς διάδοχος τοῦ Ὄστεν ἐφῆρευτο ὁ Κίρλινγ, οὕτως ἡ ποιητικὴ ἀξία εἶνε πολὺ ἀνωτέρα τοῦ Ὄστεν, «δαφροστεφής» διωρίσθη ὁ Robert Bridges. Ὁ νέος Ἀδλικὸς ποιητῆς διέμενε μέχρι τοῦδε ἐν ἰδίᾳ ἐπαύλει εἰς Ὁξφόρδην. Εἶνε ποιητῆς ἀριστοκρατικὸς ἢ ποιήσας τὸν ἀπενθύνεται πρὸς τοὺς ὀλίγους. Εἶχε σπουδασῆ ἱατρικῆν, ἣν ἐγκατέλειπε χάριν τῆς ποιήσεως. Γνωστὸς ἔργων μὲ τὰ «Μικρότερα ποιήματα», ἀλλ' ἡ ἐπίδρασίς του ἤρχισε κυρίως ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν «Ποιητικῶν Ἐργῶν» του. Πολλὰ τούτων ἔργων Ἑλληνικῆν ὑπόθεσιν, ὡς καὶ τὰ δράματά του, π. χ. ὁ «Νόστος τοῦ Ὀδυσσεῦς», ὁ «Ἀγίλλεις ἐν Σκύρῳ», ὁ «Πυρφόρος Προμηθεὺς». Ὁ Bridges ἔχει ὡς ποιητῆς τὰς Ἑλλ. ἀρετὰς τῆς σαφειῆς καὶ λιτότητος, εἶνε δὲ Ἑλληνομαθέστατος καὶ φιλέλληρ, ἔδωκε δὲ διὰ τὸν ποιησῶν του νέαν μελωδίαν εἰς τὸν Ἄγγλικὸν στίχον.

★

Ἀπέθανεν εἰς Αἰξ-λὲ Μπαῖν ὁ ἐπιφανὴς Γάλλος δημοσιογράφος Ἐρρίκος Ροσεφόρ. Ἐγεννήθη τῷ 1831 καὶ ἦτο ἐκ τῶν ταραχωδετέρων πνευμάτων τοῦ αἰῶνος μας. Φιλόπατρις φανατικὸς, λάτρης τῶν μεγάλων ἰδεωδῶν, κατήγετο ἐξ εὐγενεῶσ οἰκογενείας, ἀλλ' ἐγκατέλειπε τὸν τίτλον

τοῦ Μαρκησίου διὰ νὰ μεταβληθῆ εἰς ἐχθρὸν ὑποπτον τῆς Αὐτοκρατορίας. Ὑπῆρξεν ἐναλλὰξ μοναρχικὸς καὶ δημοκρατικὸς. Φιλέλληρ ἔνθετος, γράφας πολλὰς ἐπές τῆς Ἑλλάδος, ἰδίᾳ κατὰ τὸ Κρητικὸν ζήτημα ἠορῆσε τὸ στάδιόν του ὡς κομφοδιωγράφος, κατόπιν ἐγένετο κριτικὸς καὶ εἶτα ἀφοσιώθη εἰς τὴν πολιτικῆν. Συνειργάσθη εἰς πλεῖστα Γαλλικὰ περιοδικά, ἔδωκε τὸν «Ἀδιλλάκτον», πρὸ ἐπταετίας ὁμως ἀπεμακρόνθη αὐτοῦ καὶ ἔκτοτε ἔγραφε εἰς τὴν «Πατριδα». Ὑπέστη πολλὰς καταδίκας καὶ ἐξορίας διὰ τὴν ἐλευθεροστομίαν του. Ἐθεωρεῖτο πατριάρχης τῶν τεχνοκροϊτῶν τῶν καλλιτεχνιμάτων καὶ οἱ συλλέκται σπανίων ἀντικειμένων κατέφευγον εἰς αὐτὸν πρὸς γραμοδότησιν. Ἀπὸ ὅλων τοῦσ τεχνοκρίτας μόνον αὐτὸς δὲν ἠπατήθη διὰ τὴν περιφρημον ἰάσων τοῦ Σαλταφέρονος. Ἦτο πολὺτος ἐκλεκτῶν ἀγαλμάτων καὶ εἰκόνων. Ὡς ἀρχηγὸς πολιτικῶν κόμματων, ἐθεωρεῖτο ὡς δυνάμενος νὰ διαθέσῃ ἑκατὸν χιλιάδας ἀνθρώπους ἐπὲρ οἰσάδηποτε ἰδέας. Μίαν ἡμέραν παρουνίζετα ὁ Λωδὲ καὶ τοῦ λέγει:

«—Κύριε Ρωσεφόρ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δώσῃτε ἐντολήν εἰς τὰς ἑκατὸν χιλιάδας τῶν ὁπαδῶν σας νὰ ἀκολουθήσων τὰς παραστάσεις τῆς «Ἀρλεσιανῆς» μου εἰς τὸ «Ὁδεῖον»;

Ὁ Ρωσεφόρ, ἀπήντησε «ναί» καὶ τὴν ἐπομένην ἄρθρον τοῦ «Ἀδιλλάκτον» γραμμένον ἀπὸ τὸν ἴδιον Ρωσεφόρ συνετέλεσεν, ὥστε ἡ «Ἀρλεσιανῆ» τοῦ Λωδὲ νὰ θριαμβεύσῃ. Ἐξέδωκεν εἰς τόμους τὰς «Περιπετείας τῆς ζωῆς μου», τὰ «Γεράματα τοῦ Μπρωιντι» καὶ τὴν «Ἀεσπονίδα Βίσμαρκ», μυθιστόρημα.

★

Ἐθριάμβευσεν ἐν Παρισίῳ ὁ Κεφαλλῆν βαδύφρονος κ. Θέμος Ἀμοῦργος. Οἱ κριτικὸι ἀποκαλοῦν τὴν ἐμφάνισίν του ὡς «ἀνακάλυψιν ἐνὸς Μεριστοφελεοῦς». Ἐχει ἐξαερετικῆν φωνήν, μεταλλικῆν καὶ ἠχηρὰν, εὐστροφον, ἰδιοφυῖαν δὲ κωρικῆν ἢ ὁποία καταπλήσσει. Ὁ κ. Ἀμοῦργος εἶνε νεώτατος. Πρὸ ἐξαιτίας μετέβη εἰς Γάδην καὶ ἐτελειοποιήθη εἶτα εἰς Μιλάνον καὶ Παρισίους.

★

—Ὁ ἐν Παρισίῳ Ἑλλῆρ συνθέτης κ. Κίμων Τριανταφύλλου ἔλαβε τὸ ἀ' βραβεῖον ἡσματος εἰς τὸ Παρισινὸν Ὁδεῖον.

— Ἦλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ μετέβη εἰς τὸ στρατόπεδον ὁ διεθνὸς φήμις Ἄγγλος στρατιωτικὸς ζωγράφος κ. Σκῶτ. Ἐνεπνεύσθη ἐκ τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου δύο μεγάλους πίνακας, τὸ Κιλκίς καὶ τὴν Κορσῶνα.

— Αἱ μέχρι τῆς 10 Ἰουλίου εἰσφοραὶ διὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ἀνήλθον εἰς 37,340 δρ.

— Ἡ Γαλλικὴ γερουσία ἐδέχθη τὲ ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψηφισθὲν νομοσχέδιον, δι' οὗ κηροῦται ἡ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Γαλλίας συναφθεῖσα τῷ 1912 συνθήκη περὶ ἀνευματικῆς ἰδιοκτησίας.

★

Πρὸ ἔτους οἱ θανμασταὶ τοῦ Πορτογάλου ποιητοῦ Καμόενς ἤγειραν ἀγαλμα του εἰς τινα λεωφόρον τῶν Παρισίων. Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν γύρω οἰκιῶν διεμαρτυρήθησαν διότι τὸ ἀγαλμα ἔφερε δυσκολίας εἰς τὴν ταξιδίεσιν τῆς ὁδοῦ, ἀλλ' οὐδεὶς ἔδωκε προσοχήν. Πρὸ τιως οἱ θανμασταὶ τοῦ ποιητοῦ ἐπὶ τῆ ἐπετείῳ τοῦ θανάτου του μετέβησαν με στεφάνους νὰ στῆσων τὸ ἀγαλμα. Ἄλλ' ὡ τῆς ἐκπλήξεως! Τὸ ἀγαλμα εἶχεν ἀπαχθῆ... Μάτην ἐξήτησαν ἐξηγήσεις. Οὐδὲν ἀνεκαλύφθη. Καὶ μετέβησαν καὶ ἐστεφάρωσαν τὸν... Οὐγκῶ. Ἀτυχῆς καὶ μετὰ θάνατον ὁ Πορτογάλλος ποιητῆς ὁ ζήσας τυχοδιωκτικῆν ζωῆν.

★

Ἡ ἐν Παρισίῳ Ἐταιρία τῶν Γάλλων ποιητῶν συνέστησε ταμεῖον ἀλληλοβοηθείας, προσίας καὶ συντάξιος τῶν Γάλλων ποιητῶν. Ἀνάμει 10δρ. ἐτησίας καταβολῆς

οί ποιηταί θά ἔχουν σύνταξιν κατὰ τὸ 55ον ἔτος. Οὗτω θά δύνανται τις νὰ στιχογραφή χωρὶς νὰ ἰσηγορήσῃ διὰ τὸ μέλλον...

Οἱ τέττιγες ἤρχισαν νὰ μιμῶνται τοὺς μύρωμικας.

★

Τὸ Ὁδσειὸν Δόττινερ, τὸ ὁποῖον λέγουσι εἶχε δόση τὸ α' μέρος τοῦ « Προφήτου Ἡλία » τοῦ Μένδελσον, ἔδωκεν ἤδη καὶ τὸ β' μέρος. Ἡ χορωδία ἐπαρουσίασεν ἀτελείας τινος ἕνεκα τῆς σπουδῆς μεθ' ἧς ἐδόθη. Ἐξαιρετικῶς καλὰ ἔφραλεν ὁ γνωστός βαθύφωνος καὶ παλαιὸς τροφίμος τοῦ Ὁδείου κ. Ἀγγελόπουλος ὡς προφήτης Ἡλίας. Ἐπίσης καλὰ ἔφραλεν ἡ ὑψίφωνος κ. Ταβαρή, τὸ δὲ τεροτόετο τῶν Ἀγγέλων ἐξετελέσθη ἁρμονικῶς ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Πριονιστοῦ, Χάγερ, Βλάχου καὶ Ριμένα.

★

*Ἀπέθανεν εἰς Βουξέλλας ἐν ἡλικίᾳ 69 ἐτῶν ὁ συγγραφεὺς καὶ κριτικὸς Κάμιλλος Λεμοουλιέρ. Ἦτο γονιμώτατος. Τὰ ἔργα του — μυθιστορήματα, δηγήματα, κριτικὰ μελέτα — δύνανται νὰ ἀποτελέσωσι 70 τόμους. Τὸ τελευταῖον του ἔργον ἐπεγράφετο « Ἐπαναστάτης Βασιλεὺς ». Τὸ ἑωραϊότερον σύγγραμμά του εἶναι τὸ ἐπιγραφόμενον « Βέλγιον ».

★

Μετὰ τὴν ζωγραφικὴν ἔχομεν καὶ τὴν μελλοντικὴν φωτογραφίαν. Ἐδημοσιεύθησαν τὰ προμαρῶλια τῆς νέας αὐτῆς τέχνης. Μονιτζοῦδες ἀνθρώπων ἐν κινήσει. Ἀπροσδιόριστος οὐρα κεφαλῶν εἰς σκοτεινὰ νεφελώματα ..

★

Ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς Σίμπλε ἐπεσκέφθη τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ὀνωρόου, εἰς ἐν κελλῖον τῆς ὁποίας ἀπέθανεν ὁ μέγας ποιητὴς Τάσσο, ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἐγκατάλειψίν του καὶ διεμαρτυρήθη ἐντόνωσ.

★

*Ἀποτελέσματα Ὁδείου Ἀθηῶν :

*Ἐλαβον ἀπολυτήριον δίπλωμα σολίστ εἰς τὸ κλειδοκίμβalon αἱ δεσποινίδες Μαργαρίτα Ὀργιόνη καὶ Αἰκατερίνη Μανιατοπούλου. Ἡ πρώτη ἐτιμῆθη καὶ με Χρυσοῦν μετάλλιον. Πτυχίον ἔλαβον διδασκαλίας κλειδοκιμβάλου αἱ δεσπ. Π. Ἰωαννίδου καὶ Α. Κονδύλη. Ἀντιστήξως ὁ κ. Γ. Σκλάβος. Ἀρμονίας ἀριστοῦχοι ἡ δεσπ. Ε. Ἰγγλέση καὶ οἱ κ. κ. Β. Χατζηδημητρίου, Γ. Χουρμούζιος καὶ Γ. Ἀγης.

★

Ὁ γενναϊότατος ἀμοιβόμενος διὰ τὰς συγγραφάς του Σκώτος λογιτέχνης καὶ ποιητῆς Ἰάκωβος Μπάριε ἔγεινε βαρωνέττος. Μέχρι τῆς σήμερον ἔχει εἰσπράξῃ 10,000.000 φρ. Τὸ περίφημον αἰσθηματικὸν του μυθιστόρημα « Πέτρος Πάδ » ἔδωκεν εἰς τὸν συγγραφέα 1,000,000 φρ. Οἱ ἐκδόται σπεύδουσι νὰ ὑπερθεματίσῃ ἵνα ἀναλάβῃ τὴν ἐκδοσὴν καὶ νέου ἔργου του.

★

Οἱ φίλοι τοῦ Γάλλου ζωγράφου Ἀδόλφου Βιεγιέ ὑπέβαλον τὴν ὑποψηφιότητά του εἰς τὴν Ἀκαδημίαν. Τινὲς ἐπέκριναν αὐτὴν ἕνεκα τῶν εὐθύμων συνθέσεών του, τῶν « περιόρτων », καίτοι οὗτοι θαναμάζονται, καὶ τῶν τοιχογραφιῶν. Ὁ καλλιτέχνης ἐθύμωσε καὶ ἀπέσυρε τὴν ὑποψηφιότητά του, δηλώσας ὅτι « οἱ περιόρτοι μου εἶνε τέλειοι καὶ δὲν θά ἐπεπεύμην περισσότερον ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν ».

★

*Ὁ ἐξ Ἀμερικῆς ἐπανελθὼν Ἡπειρώτης κ. Ἀλκ. Λάπτας διέθεσε 10,000 δρ. ἵνα ἀνεγερθῇ εἰς τὸ Μπιζάνι ἀναθηματικὴ στήλη εἰς μνήμην τῶν πεσόντων μαχητῶν. — Κατόπιν τῆς πολυμήνου ἐκστρατείας τῆς Μακεδο-

νίας καὶ Ἡπειρῶν ὁ ὡς ἔφεδρος ὑψηροτέρων ζωγράφος κ. Κ. Ρωμανίδης κατήρτισεν ὥραϊαν σειρὰν σκίτσων τοῦ στρατοπέδου καὶ τῶν μαζῶν, περὶ τὰ 200. Τὰ σκίτσα αὐτὰ θά ἐπεξεργασθῇ ἀργότερον.

★

Οἱ φίλοι τοῦ ὑποψηφίου δημάρχου τῆς Ν. Ὑόρκης Κάινορ συνέλεξαν τὰς γελοιογραφίας ἀπὸ τῆς ἀνάδου του εἰς τὸ δημοζικὸν ἀξίωμα (1910) μέχρι σήμερον καὶ τὰς ἐξέδωσαν εἰς βιβλίον. Τὰ κέδη τῆς πωλῆσεως θά διατεθοῦν ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν.

★

Κατὰ πληροφορίας τῶν Βιενναίων ἐφημερίδων ἐκ Θεσσαλονίκης, οἱ Βούλγαροι ἐσύλησαν ἐν Σηλυβρίᾳ τὸν τάφον Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου, ἀνευρεθέντα ἐντὸς τεμένους ἠρειπωμένου, τὰ ὁποῖον ἄλλοτε ἦτο βασιλική μονὴ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐγένοντο ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν ἀρχαιολογοῦντος ἀξιοματικῶ ὀνόματι Κράπτοφ, ὅστις εἶχεν ὑπ' ὄφιν πρὸς ὀδηγίαν του χρονολογῶντος Βυζαντινοῦς.

Ὡς λέγεται, εὐρέθη κρανίον καὶ ἀνεπίγραφοι πλάκες, αἵτινες ἀπεκομιθῆσαν εἰς Βουλγαρίαν.

★

Ὁ Λέων Ντεμπέλ, ποιητὴς Παρισίως, ἠετοκτόνησε πνεύς εἰς τὸν Σηκουάνα. Ἦτο ἡλικίας 34 ἐτῶν. Φίλος τοῦ Μωρεῆς καὶ τοῦ Πόλ Φύο. Ἐργαρεν ὠραϊστάς ποιητικὰς συλλογὰς, κριθεῖσας εὐμενέστατα Ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀνυχῆς εἰς τὴν ζωὴν, μὴ δυνηθεῖς νὰ ἐξασφαλῇ ἀνετον τὸν βίον. Πάντοτε πτωχὸς, ἀλλὰ καὶ ὑπερήφανος. Ὅταν ἀνεσῶρθῃ τὸ πτώμα του, εὐρέθησαν ἐπ' αὐτοῦ 30 λεπτὰ.

★

*Ἡ κυρία Ρομπίν εἰς τὸ Παρίσι εἶχεν ἀποθηκεύσῃ εἰς μίαν σοφίταν ὅλα τὰ πράγματα τῆς κληρονομίας τοῦ πατρὸς τῆς. Πρὸ τινος ἀπεφάσισε νὰ τὰ ξεσκονίσῃ καὶ εἰς μίαν γωνίαν ἦσαν πεταμέναι εἰκόνες τινες καὶ καθρέπται.

Μία εἰκὼν παιδικὴ ὁμοίαζε τὸ ἐγγονάκι τῆς. Ἐνα παιδί πενταετὲς ἐπάτει ἐπάνω εἰς ξύλων κανόνι καὶ ἐκτύπα τὸ τύμπανον. Ἡ εἰκὼν ἐδόθη εἰς τὸ ἐγγονάκι τῆς, τὸ ὁποῖον ἔδωσε τὴν εἰκόνα εἰς ἓνα κοριζοποιὸν διὰ νὰ βάλῃ νέαν κορνίζαν. Ὁ κοριζοποιὸς προσέφερε 2,000 φρ. εἰς τὸ παιδί διὰ νὰ κρατήσῃ αὐτὸς τὴν εἰκόνα. Ἡ προσφορὰ ἔκαμεν ἐντύπωσιν καὶ ἐστάλη ἐκτιμητῆς. Ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς ἀριστοτεχνήματος τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος. Ἦτο πίναξ τοῦ μεγάλου Ἀγγλου ζωγράφου Ράινολδ, ἐκτιμηθεῖς ἀντὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων.

★

Ὁ κ. Γ. Ἰακωβίδης ἐτελείωσε δύο πρότυπα τῶν μεταλλίων τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου. Τὸ ἐν εἰκονίζει τὸν βασιλεὺς Γεώργιον καὶ τὸ ἕτερον στέμμα με στανρόν ἐν τῷ μέσῳ. Ἐπὶ τῆς ἑτέρας ὄψεως ἀμφότερα φέρουσι τὴν χρονολογίαν τοῦ πολέμου με Βυζαντινοῦς χαρακτῆρας. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐνέκρινεν ἀμφοτέρω, ἔλαβε δὲ ἐντολὴν ὁ κ. Ἰακωβίδης ὅπως φιλοτεχνήσῃ μετὰλλιον καὶ τοῦ νέου Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου.

— Ὁ κ. Εὐάγ. Ἰωαννίδης ἐφιλοτέχνησεν ἐλαιογραφίαν φρσικοῦ μεγέθους καὶ πιστῆς ἀπεικονίσεως τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου, ἥτις ἀνηρτήθη εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Ὁ Βασιλεὺς εἰκονίζεται ὀρθος, με στολὴν στρατηγῶν, ἔχων συνεπτυγμένην τὴν δεξιὰν ἐνῶ διὰ τῆς ἀριστερῆς ἥτις κρατεῖ τὸ πηλίκιον του συμπύσσει τὰ χειρόκτια καὶ ἀναπαύεται ἐπὶ τοῦ ἔξφους του.

★

*Ἀνεχώρησεν εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου ὁ ζωγράφος κ. Γ. Προκοπίου διὰ νὰ λάβῃ σκίτσα πολεμικά.

Εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τοῦ Μελενίκου, τῆς ἀνακηθείσης ὑπὸ τοῦ στρατοῦ μας Μακεδονικῆς πόλεως, εἶχον κορυβὴ ἐπὶ Τουρκοκρατίας πολῦτοιμοι θησαυροί, ἀποτελούμενοι ἀπὸ στέμματα, γλαυδάς, σκήπτρα, πολῦτιμα ὑφάσματα, κοσμήματα καὶ Σταυροὺς, ὅλα ἀνήκοντα εἰς τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν, καὶ δὴ εἰς πρίγκηπας καὶ μεριτωῦνας τῆς Κων/πόλεως, οἵτινες ἐξωρίζοντο ὅταν περιέλιπτον εἰς δυσμένειαν εἰς τὸ ὄρειον Μελένικον. Οἱ θησαυροὶ οὗτοι διεσώθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων προσκρίτων εἰς μεγάλη σιδηρὰ χρηματοκιβώτια, κομισθέντα ἐπίτηδες ἐκ Βιέννης. Δὲν ἐγνώσθη ἂν οἱ θησαυροὶ οὗτοι ὑπάρχοντες ἤδη.

★

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλ. Δημοκρατίας ἀπέμεινε εἰς διαφόρους λογίους τὸ παρόσημον τῆς Δεσφῶνος τῆς Τιμῆς Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταριθμεῖται καὶ ἡ γνωστοτάτη μνηστοριογράφος κυρία Δανιὴλ Δεζονέ, ἣτις ἔλαβε τὸν Χρυσὸν Σταυρὸν. Ἀπὸ τῆς ἰδούσεως τοῦ τάματος, 50 Κροαὶ ἔλαβον τὸν ἀργυρὸν σταυρὸν, καὶ 5 τὸν χρυσοῦν, ἐξ ὧν δύο μόνον ἐπιζῶσι.

★

Ἀπέθανεν εἰς Βουξέλλας ἐν ἡλικίᾳ 74 ἐτῶν ὁ γνωστὸς Βέλγος ζωγράφος P. J. Αντουίνε. Τὸ πρῶτον τὸν ἐπιῆγον «Ἡ ἐκδήκσις τοῦ Ἀχιλλέως» ἔδειξε τὴν μεγάλην τὸν ἀξίαν. Τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του διήλθεν ἐν Ἀγγλίᾳ.

★

Ὁ κ. Π. Μαθιόπουλος ἐξέδηκεν εἰς κοινὴν θείανκοιτιδογραφίαν τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ἣν ἄρτι ἐτελείωσεν. Ἔχει τὴν αὐτὴν τεχνικὴν ἐπιτυχίαν, οἷαν εἶχε καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ ἰδίου καλλιτέχρον.

★

Ὁ 89ῆς ἡμέριος τοῦ ἐν Ρώμῃ ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρίας Κοροῖνι συνελήφθη κατηρορούμενος ἐπὶ κλοπῇ τῆς εἰκόνης «Ἡ Παναγία καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστός», ἣτις εἶνε ἔργον τοῦ μεγάλου ζωγράφου Τζιοβάνι Μπελλίνι.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον ἐξεροάγη προκαϊὰ εἰς τὸν εἰρημένον ναὸν καὶ ἐπιστεῖθη ὅτι ἡ εἰκὼν κατεστράφη. Ἀλλὰ τελευταίως εὐρέθη αὐτὴ ἐν Φλωρεντίᾳ καὶ ἀνεκαλύφθη, ὅτι ἡ προκαϊὰ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρίας ἐτέθη ὑπὸ τοῦ ἁγίου πατρὸς Κοροῖνι, διὰ τὴν συγκαλύφθη τὴν κλοπὴν τῆς εἰκόνης. Ἡ εἰκὼν εἶχε πωληθῆ ἂντι πεντακισχιλίων φράγκων.

★

Μολοντί ἔτος παρῆλθεν ἄφ' ὅτου ἐπαίχθη εἰς Μπρεσλάου, καὶ ἀνηγορεύθη τότε αἰτήσις τοῦ Διαδόχου τῆς Γερμανίας νὰ παιχθῇ πλέον, τὸ «1813», τὸ ἔργον τοῦ Χάουπτιμαν, χαρρακισθὲν ὡς ἀνιερμανικόν, πάλιν λόγος ἐγένετο ἕνεκα τῆς ἀπαγορεύσεως νὰ παιχθῇ κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς 100ετηρίδος τῆς ἐξεργέσεως τῆς Γερμανίας κατὰ τοῦ Ναπολέοντος. Τὸ «1813» εἶνε ἔργον συμβολικόν, καταδικάζον τὸν στρατιωτικισμὸν καὶ ἐμνοῦν τὴν παγκόσμιον εἰρήνην. Ἡ Εὐρώπη, λέγει ὁ συγγραφεὺς, μάτην ἀναμένει τὸν Μεσοίαν τῆς, ὅστις δὲν ἦτο ὁ Χριστός, διότι αὐτὸς ἔγινεν αἰτία νέου πολέμου. Μεσοίαν θὰ εἶνε ἐκεῖνος ὅστις θὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην εἰς τὸν κόσμον. Εἰρήνην εἶστιν Ἀγάπη, ἣ δὲ Ἀγάπη εἶνε ὅ,τι ζῆ, ἐργάζεται, πολλαπλασιάζει. Αὐτὴ ἀποκαλύπτει τὰς ὁραότητας τῆς ζωῆς. Τί θὰ ἦτο ἡ Ζωὴ χωρὶς Ἀγάπην, ἣ Σκέψις χωρὶς Ἀγάπην; Εἰς τὸ ἔργον του ὁ Χάουπτιμαν παρουσιάζει πρόσωπα καὶ πράγματα τοῦ 1813 κινούμενα ὑπὸ τῆς τύχης ὡς νευρόσπαστα. Ὑπάρχει καὶ ἐν παιδὶν ἐκπροσωποῦν τὴν Πυθίαν. Κύριον πρόσωπον εἶνε ὁ Μέγας Ναπολέων. Τὸ ἔργον ἔχει ἀξίαν διὰ τὰς φιλοσοφικὰς μάλλον αὐτοῦ ἐννοίας.

★

Ξένα Θέατρα. Νέα ἔργα.

«Ἡ βασίλισσα τοῦ Ἀγίου Φράνκο» τριλογία, (τριπλοκτος κομνεντι), ἐν ἣ ἐξελίσσονται θλιβεραὶ σκηναὶ εἰλημένοι ἐκ τῆς ἰσπανικῆς λαϊκῆς ποιήσεως. Σκοπεῖ τὸ ἔργον τὴν καταπολέμησον τοῦ ἐθίμου τῆς ἐκλογῆς τῶν Βασιλευσῶν εἰς τὰς λαϊκὰς σινουκίας ἐν Ἰταλίᾳ.

— Τὸ ἄνοικτὸ κλονβί». Προπότυπος καὶ εὐφρῆς κομωδία τοῦ Ἐδοῦόδου Μπικουντέ παιχθεῖσα εἰς τὸ θέατρον «Μαντζόνι» τοῦ Μιλάνου.

— Τὸ «Ἀλεξικέρανον» κομωδία τῶν Μονεζὺ Ροῦ καὶ Νανού. Παρεστάθη εἰς τὸ θέατρον «Βάλλε» τῆς Ρώμης.

— Ὁμοίωτον μαλλέτο μονόπρακτον «Αἱ παιδαί» ἐπαίχθη εἰς τὰ «Ἡλῖσια» τῶν Παρισίων. Ἐροάφη ὑπὸ τοῦ κ. Ντεμπιονσοῦ καὶ ἡ χορογραφία ἀφείλεται εἰς τὸν ῥώσον χορευτὴν κ Νιζόσκυ. Ἡ ὑπόθεσις: Εἰς νέος γλυετάρει εἰς τὸ τέννυς μὲ δυο νέας ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὴν μίαν, δυσαρεστεῖται ἡ ἄλλη ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὴν δευτέραν θυμῶναι ἡ πρώτη. Ἐρωτοτροπεῖ καὶ μὲ τὰς δύο καὶ ἐνδύνται καὶ οἱ τρεῖς εἰς ἐν μακρότατον φιλίημα, ὅτε μία σφαῖρα τέννυς ριφθεῖσα ἀγνωστον πόθεν, τοῖς τρεπεί εἰς φρυγὴν.

Αὐτὸ εἶνε τὸ μ π α λ λ έ τ ο, τοῦ ὁποῖον τὸν ὁρισμὸν ἔδωσεν πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν χαριέστατα ὁ Θεόφιλος Γκωτιέ:

«Εἶνέ τι πολὺ σοβαρὸν καὶ ἄξιον πολλῆς προσοχῆς. Ἡ τραγωδία, τὸ δράμα, ἡ κομωδία κρινόνται συνήθως πρὸ ἐνὸς μόνου ἔθνους, διότι, ἵνα κατανοηθῶσιν ὅλα αἱ καλλιλαί, ὅλα τὰ προσόντα ἐνὸς τοιούτου ἔργου, ἀπαραιτήτος εἶνε ἡ βαθεῖα, ἡ πλήρης γνώσις τῆς γλώσσης, ἐν ἣ ἐροάφη αὐτό. Τοιαῦτα γνώσεις δὲν ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ μ π α λ λ έ τ ο, τὸ ὁποῖον ὀμιλεῖ εἰς μίαν γλώσσαν ἄφρονον, εἰς ὅλους ἀντιληπτήν. Ἀναμφισβητήτως τὴν ἐπομένην τῆς συγχέσεως τῶν γλωσσῶν, κατὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Πύργου τοῦ Βαβέλ, ἡ παντομίμα θάπτετελεσε τὸν μόνον τρόπον συνειροήσεως... Πάντες ἐνοοῦσι τὸ μ π α λ λ έ τ ο ἀπὸ τοῦ Ἐσκιμῶν μέχρι τοῦ Παταγόνος... Τὴν διεθνή γλώσσαν, ἣν ὀνειροῦνται οἱ ἔχοντες οὐτοπιακὰς ἰδέας, τὴν ἐδημοῦργησε, τὴν ἀναπληροῦ τὸ μ π α λ λ έ τ ο ν...»

— Καὶ ἄλλο μαλλέτο ἀπὸ τῆς αὐτῆς σκηρῆς ἐδόθη, ἡ «Στέγυς τοῦ Ἐαροῦ», ἔργον τοῦ Στραβίνσκυ, τοῦ συνθέτου τῆς «Πετρούσκας», σινεραγίᾳ τοῦ Ραῖρῳ διαπεποῦς ζωγράφου, καὶ τοῦ χορογράφου Νιζόσκυ. Ἀναπαριστῆ σκηρὰς, ἦθη, ἔθμα ἐν χορῆσι ἄλλοτε κατὰ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ τοῦ Φωτός. Ἀγάπη πρὸς τὴν γῆν, διερεῖνησις τῶν ἀστέρων, πρὸκλήσις πρὸς τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως, ἀποθέσις τῶν προγόνων.

— Ἡ «Στροφή» τοῦ Ναστόργκ. Εἰς ἐροατῆς διακόπτεται τὰς μετ' ἐγγάμου κριὰς σχέσεις του ὄχι διότι δὲν τὴν ἀγαπᾷ πλέον, ἀλλὰ διότι παραιορεῖ ψυχρότητα ἐκ μέρους τῆς. «Εἰς τὸν ἔρωτα ληγομεῖται ἡ προδοσία, ἀλλὰ ποτε ἡ ἀδιαφορία» εἶνε ἡ βῆσις τοῦ ἔργου. Καὶ ἀπομακρύνονται ἀλλήλων.

— Ἡ «Κοβαντοῖνα» ἱστορικὸν δράμα τοῦ Ρώσσου Μουσόργκυ. Σειρὰ σινεραγικῶν σκηρῶν τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἦσαν ἀντιμέτωπα ἐν Ρωσσίᾳ τὰ δύο μεγάλα κόμματα ἐπὶ Μεγάλου Πέτρου, οἱ Νεόρωσοι καὶ οἱ Παλαιόρωσοι.

— Ὁ «Ἰουλιανὸς» μελόδραμα τοῦ ποιητοῦ Σαρπαντιέ. Ἐκροῖθη ὡς ἐπιτυχία ἔξοχος, προκαλέσασα ζωηρὰν συγκίνησην. Ὁ Ἰουλιανὸς σπουδάζει ἀρχαιολογίαν. Ἔχει ἐρωμένην τὴν Λουίζαν. Ὀνειροῦνται νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸν ναὸν τῆς Δόξης καὶ τοῦ Κάλλους. Ἀλλ' ὁ ἱεροφάντης προμαρτεῖνε ψυχικὰς ὁδύνας. Καὶ φεύγει ὁ Ἰουλιανὸς εἰς ξένα μέρη, ἀλλ' αἱ ἐρωτικαὶ προδοσίαι, μία διαρκῆς ψυχικὴ ἀμφιβολία τὸν καταβάλλουν. Πηγαίνει εἰς τὴν Μοντιμάοτην διὰ νὰ λησμονήσῃ. Εἰς μίαν ἐροτῆρην συναντᾷ μίαν γυναικα κλονομένην. Εἶνε ἡ Λουίζα. Φεύγει ἀπελιπομένος καὶ ζητεῖ νὰ λησμονήσῃ τὰς πικρίας εἰς τὴν μέθην. Ὁ ἱεροφάντης τοῦ ναοῦ εἶχε δίκαιον.

* * *